7. Dvanajstletni Jezus v templju
Prva nedelja po prazniku treh kraljev

Luka 2, 42-50:

Ko je bil star dvanajst let, so šli na pot po praznični navadi. In ko so se po končanih praznicnih dneh vracali, je deček Jezus ostal v Jeruzalemu, ne da bi njegovi starši to opazili. Mislili so, da je pri popotni druščini in so prehodili pot enega dne. Nato so ga začeli iskati med sorodniki in znanci. Ker ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem in ga iskali. Po treh dneh so ga našli v templju. Tam je sedel med učitelji, jih poslušal in vpraševal. In vsi, ki so ga slišali, so bili iz sebe nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori. Ko sta ga zagledala, sta bila presenečena in njegova mati mu je rekla. »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.« Dejal jima je: »Kako sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je bilo od mojega Očeta?« Vendar nista razumela besed, ki jima jih je rekel.

26. december 1871

Tudi ta tekst je vzet iz Lukovega Evangelija in obravnava tiste tri dni, ki Sem jih preživel v templju. Kaj Sem tam delal in učil, že veste, ker Sem vam že pred leti pobliže razjasnil. Preskočili bomo torej ta dogodek iz zgodovine Mojega otroštva in ga samo toliko upoštevali, kolikor se bo tako duhovno godilo pred Mojim Drugim Prihodom in se pravzaprav ta proces že sedaj ponavlja. Kar boste lahko pridobili iz te ponovitve, bo zaključilo te, danes vam dane besede.

Poglejte Moji otroci, že večkrat Sem vam rekel, da ima vsako dejanje v tistem času, od Mojega rojstva do Mojega vstajenja in vnebohoda, dvojni, pa tudi trojni pomen. Kar Sem delal in govoril, ni bilo pomembno samo za judovski narod, temveč za vso takrat živeče in bodoče človeštvo. To je bilo tudi - segajoče daleč preko meja vaše zemlje - mišljeno za vso Moje duhovno kraljestvo, ki je Mojemu početju in delovanju sledilo z radovednimi očmi, da bi videlo, če in kako Bom, kakor zemeljski človek, izpolnil Moje poslanstvo, katero Sem si Sam naložil.

Ker Sem bil oblečen v človeško naravo zemeljskega prebivalca, Sem moral, da bi se spet poduhovljen vrnil tja od koder Sem prišel, premagati vse strasti človeške narave. Moral Sem, tako kot vsak otrok, Mojo dušo postopoma izoblikovati ter razvijati Moje pojmovanje in gledanje, da bi vdihnjeno dušo prilagodil Mojemu Duhu, da bi na koncu zemeljskega življenja lahko pokazal Mojim duhovom, kako Bom v vsej veličini pripeljal nazaj, ne samo Mojega lastnega Duha, temveč kako Bom tudi poduhovil Mojo človeško dušo.

Tako Sem pokazal velikemu duhovnemu kraljestvu, kako se doseže Moje sinovstvo, in Sem jim dal kot živeči, boreči in trpeči človeški otrok vzgled, kako in za kakšno ceno se lahko doseže združitev z Menoj.

Če se je duhovni razvoj človeške duše, katero Sem oblekel, razvijal hitreje, kakor pri navadnih človeških otrocih, ko Sem že v najzgodnejšem otroštvu govoril besede duha, medtem ko so drugi otroci govorili še nerazumljive besede, in če Sem med Mojim tridnevnim zadrževanjem v templju dajal pojasnila in izvajal celo čudeže, si morate misliti, kakšen duh je bil prikrit v tem Jezusu, in kako lahko je pri najmanjšem vznemirjanju sijal skozi človeško ogrinjalo.

Tudi morate misliti, da Nisem imel, tako kot drugi ljudje, celostno človeško življenje

pred seboj, temveč samo triintrideset bežnih let, med katerimi je do tridesetega leta Moj zemeljski človek dozoreval za največje delo, in so Mu potem ostala le še tri leta, v katerih je moral biti položen temeljni kamen najvišjega, neminljivega, velikega duhovnega nauka, brez katerega duhovni svet in posredno tudi materialni svet, ne bi mogla naprej obstajati.

Ne zadostuje ustvariti duhove z neznansko močjo in lastnostmi. Ti morajo tudi vedeti, kako in zakaj Sem jim dal takšno popolnost, da bi jo znali uporabljati, ter s tem Meni, njihovem Stvarniku, izkazali čast, Me povsem razumeli in se naučili povsem razumeti Moje stvarstvo. Da bi to veliko duhovno kraljestvo čisto po Božje uredili, ter tako celotnemu kot posameznemu dali njegovo resnično duhovno vrednost in se učili celo v materiji videti samo zvezano duhovnost, katero prav tako kakor duhovi sami, samo po dolgi poti, to je po poti poduhovljenja, lahko dopolnijo, da bi se tako kot del Moje duhovne Biti nekoč poduhovljeni vrnili nazaj k Meni – to je bil vzrok Mojega prihoda na to zemljo, temu namenu je služila vsa Moja zemeljska pot, kakor jo poznate do konca!

Tako so dogodki Mojega rojstva, Mojega prebega in Moje vrnitve v judovsko deželo bili samo posamezne, v naprej določene stopnje duhovne izobrazbe Moje človeške duše. Tudi v templju v Jeruzalemu se je namreč potrdilo to načelo v tem, ko Sem že v dvanajstem letu pričel kazati posamezne misli, ki so segale daleč preko takrat običajnih življenjskih in religioznih ali verskih pogledov. Tako so bili nekateri Moji poslušalci s tem vzpodbujeni k nadaljnjemu razmišljanju, ker je bila v judovskem narodu prisotna misel o prihajajočemu Mesiju, glede na predhodna prerokovanja, usmerjena prav tisti čas, ko Sem se pojavil.

Da so hoteli čisto drugačnega Mesija, ni nič presenetljivega, ker so bili ljudje - še posebno pa judovski narod - v tistem času pod pritiskom tujega naroda in so s hrepenenjem pričakovali osvoboditelja. Vsi so imeli pogled usmerjen navzdol, medtem ko je Mesija prišel od zgoraj.

Kar Sem učil v templju - ko Sem namesto odgovorov na vprašanja, postavljal učenim duhovnikom vprašanja, katera so jih spravila v zadrego je imelo namen - dal Sem jim majhen dokaz njihovega površnega znanja o tem, o čemer so trdili, da imajo izključno pravico. To Sem delal v templju, duhovni šoli tistega časa in pred mnogimi poslušalci, ker beseda, kot nosilka neskončno velike duhovnosti, deluje večno naprej in je tako položila klico za Moj bodoči nauk. Med temi tremi dnevi Sem že pridobil vnete častilce Moje osebe in Mojega nauka, ki so Mi tudi pozneje ostali zvesti. Kakor Sem tam pridobil privržence, Sem si tako na drugi strani naredil za sovražnike farizeje in duhovnike; in prav zaradi teh dveh nasprotij, je živel naprej Moj, tja vrženi kos duhovnega kruha in je prinesel dobro preračunane sadove. Če bi se vsi strinjali z Menoj, četrti dan noben človek ne bi več mislil na Mene in na Moj nauk, posebno, ker so Me obravnavali kot samo malo bolj bistroumnega dečka.

Da Sem se pozneje spet potegnil nazaj pod okrilje krušnega očeta tesarja in Sem leta dolgo zavračal pozornost od Sebe, je imelo svoj vzrok. Hotel Sem, da ljudje prejšnje izjave Mojega Božanskega Duha - posebno v templju - pozabijo, in da pozneje kakor mož, z besedo in dejanji podkrepim, kar Mi kot dečku in mladeniču niso verjeli.

Tako tudi Marija, Moja telesna mati, ni razumela Mojih besed, ko Sem ji na njene ljubeče očitke zaradi dolgega iskanja odgovoril: »Ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je bilo od Mojega Očeta?«; sama sta bila preveč predana judovskem kultu in sta verjela, da vsa religija sestoji v izpolnjevanju običajev. Nista

Me poznala in Mojega Očeta še manj, kajti za njiju je obstajal samo eden nedeljiv Bog. Tudi če bi spoznala Moj Božji Jaz, bi jima bilo to dvojno bitje, Jaz in Bog ali Sin in Oče, nerazumljivo.

Tako se je moralo v času Mojega poučevanja zgoditi, ko je šlo človeško sorodstvo proti svojemu koncu, puščajoč prostor za veliko sorodstvo človeštva z velikim duhovnim kraljestvom, da je Moj Jaz dozorel, da Sem lahko Moje poslanstvo izpolnil v polni meri s tem, da je Moja duša združena z Božjim Duhom učila in delala to, kar najdete zapisano v Janezovem Evangeliju. To je od tistega časa dalje zapisano z neuničljivo pisavo v veliki načrt vsega stvarstva z besedami: »Osnovanje in pravilno dojemanje Božjih lastnosti, pojasnjevanje in pravilno razumevanje človeškega in duhovnega dostojanstva v povezavi s Stvarnikom vseh stvari in njihovimi vzajemnostmi.«

To je bil namen Mojega, v tistem času osnovanega nauka, ki je in ostaja Božanski, ker ga je dal Bog, ker ga je Bog zapustil Svojim Božjim potomcem kot merilo in jim pokazal, kako lahko Boga kot Gospoda, kot Stvarnika, toda tudi kot Očeta ljubimo in se Mu približamo.

In sedaj, Moji otroci, potem, ko ste lahko razumeli, zakaj Sem prišel na ta svet, in zakaj so se morali dogodki do Mojega dvanajstega leta oblikovati tako in ne drugače, vas hočem popeljati stran od preteklosti v sedanjost in vam pojasniti pomen odraščanja dečka Jezusa in njegova vprašanja duhovnikom v vaših sedanjih okoliščinah.

Glejte, na svetu je pogosto tako, da kdo oči usmerja v daljavo, ne vidi pa tega, kar ima pred seboj, ali kot pravi pregovor - ne vidi gozda, zaradi dreves.

Kaj je v splošnem deška starost? - To je prebujenje notranjega duha, kjer si želi duša pridobiti razumska ali intelektualna spoznanja in zunanjost, ki jo obdaja, podrediti globljemu opazovanju, pa tudi takrat ni več gluha za glas, ki v notranjosti govori pogosto drugače, kakor si to sama želi.

Ta deška starost človeštva, to prebujenje iz dolgega spanca verovanja, posebno v verskih stvareh, ta čas Mojih dvanajstih let je sedaj tu. Duhovno gibanje, ki se je polastilo vseh, se odraža v preudarjanju stvari, katerim naj bi ljudje verjeli in v vprašanjih, katera prebujeni zastavljajo duhovnim avtoritetam, teologom in pismoukom vašega časa, ki trdijo, da imajo znanje in so edini poučeni. Vendar pa, ker niso zmožni

odgovoriti na postavljena vprašanja, hočejo rešiti vprašanje z vprašanjem.

To »dvanajsto leto«, kot predhodnik Mojega poznejšega zrelega nauka, je tisto, ki nekoga vodi do miru, drugega pa do obupa. To je spet beseda: »V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu, in Beseda je bila Bog.« In beseda je spet to - izraz duhovnih miselnih oblik, ki mogočno preblisnejo vsa srca, prikličejo tisoč drugih misli in dajo povod za tisoč drugih besed.

Tudi v tistem času Sem vrgel kamen samo na pobočje, njegova teža ga je sama od sebe potegnila, ter povzročila njegovo kotaljenje in končno njegov padec. Tako je to z besedo! Podobna je snežnemu plazu! Sicer majhna na začetku, se potem vedno bolj in bolj povečuje, ter vleče vse s seboj v prepad. Tako, kakor plaz osvobodi s snegom pokrita pobočja snežne odeje in luči sonca olajša dostop do matere zemlje, prav tako podre miselni in besedni plaz umetno zgradbo laži in prevare, in milostni žarek Božanske svetlobe ljubezni osvetli in ogreje srca, ki so otrpla ujeta pod ledom in snegom.

To je predpriprava velikega očiščevalnega procesa. Celo družbeni odnosi kot posledica duhovno religioznih, se živahno gibljejo in zahtevajo prilagoditev, ponovno vzpostavitev Božje-človeških pravic.

To je »dvanajsto leto«, leto pomladi, ki je predhodnica vročemu poletju, v katerem bodo dozoreli plodovi, da bi jih jeseni lahko obrali.

Tudi Moje dvanajsto leto, Moje odraščanje, je bila Moja pomlad, Moja leta poučevanja so bila Moje poletje; Mojih zadnjih štirideset dni do Vnebohoda - Moj čas žetve.

Videli boste, kako se bo vse razvijalo po teh zakonih in časovnih razdobjih. Pomladnim letom, času vrenja, bodo sledila poletna leta dozorevanja z viharji in nevihtami, in nato bodo leta jeseni, v katerih Bom kot žanjec ločeval pleve od pšenice, boljši pridelek Bom sprejel v Moja duhovna nebesa in poduhovljena nebeška telesa, slabšega pa Bom zvezal v zgoščeno materijo, v kateri bo potem po dolgi poti moral doseči to, kar je po kratki poti zavračal.

Na pomlad duhovnega življenja se - z vrenjem in prečiščevalnim procesom v srcu vsakega posameznika - pripravite tako, da delate enako, kar Sem Sam delal v velikem.

Naj vsak očisti svoje srce vseh posvetnih stvari, koliko je to mogoče, da bo lahko prenesel viharje in nevihte prihajajočega poletja z duhovno močjo in, kakor rastline in drevesa na odprtem polju, zmagoslavno izšel iz borbe z viharji. Potem v jeseni ne bodo ostali samo prazni listi, temveč lepi in dozoreli plodovi v dejanjih in besedah, vredni otroka Božjega Očeta.

Zato si na ta edini način pridobite Mojo ljubezen, Moje kraljestvo in vaš duševni mir, in razvili se boste v vetru in neurju v močna drevesa in ne v gugajoče trsje.

To je vzrok premikanju časa, misli in gibanju v vašem lastnem srcu, ki vedno priganja k napredovanju. Zato bodite pozorni na klic, katerega vam izrekam v mnogih oblikah! Vedno ima za cilj vaše dobro in to lahko z Mojo milostjo tudi dosežete, če le hočete.

Amen

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige